

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

'T BLIJFT TOCH IN DE FAMILIE
(La Bertue ou Le Masculin Singulier)

Komedie in twee bedrijven

door

Jean Jacques Bricaire & Maurice Lasaygues

VERTALING : GEORGES COUCKUYT

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1985

(N° 1531)

'T BLIJFT IN DE FAMILIE

=====

PERSONAGES

Franck John Harder, Kolonel van het Amerikaans leger,
40 - 50 jaar

Albert Lamart, volksvertegenwoordiger, 40 - 45 jaar

Louis Lamart, zijn zoon, 20 - 25 jaar

Mathilde Lasbry, 40 - 45 jaar

Jacinthe, Zweeds jong meisje in dienst au pair.

EERSTE BEDRIJF

EERSTE TAFEREEL

(Eén decor. Een rijk bemeubeld salon. Een deur links, een deur rechts, een deur in het midden.)

1° Scène.

(Het gordijn gaat open. Een jong meisje zet een boek op zijn plaats in de bibliotheek. Door de openstaande deur op het achterplan komt een jonge man, ongeveer 25, binnen op zijn tenen. Hij neemt het meisje bij haar taille en kust haar in de hals. Ze keert zich om en wil hem een oorveeg geven, maar hij houdt haar arm tegen.)

JACINTHE : Hela, handen thuis !

LOUIS : (die haar arm vasthoudt) Het is eerder aan mij je te zeggen "handen thuis" ! Wat krijg je nu ?

JACINTHE : En jij, wat krijg jij ? Wie denk je wel dat ik ben. De meid soms ?

LOUIS : Ik heb je al duizend keer gezegd dat er geen meiden meer bestaan.

JACINTHE : Ja, 'k weet het. Ik ben geen meid, omdat ik niet betaald word, en voor mijn werk kost en inwoon krijg. Ik ben hier au pair. Maar het staat nergens geschreven dat ik ook het bed moet delen met de zoon des huizes.

LOUIS : 't Is wel de eerste keer dat ik je daarover hoor klagen.

JACINTHE : Ja, misschien wel. Maar ik vind het nogal straf dat Mijnheer naar hier komt met zijn verloofde, me dat scharminkel onder de neus duwt, en vóór mij staat te kirren...

LOUIS : Oh ! Kirren...

JACINTHE : Jullie hebben zeker nog nooit eens samen in de spiegel gekeken ? Neen, hé, anders zou je weten hoe belachelijk je bent. En dat alles alsof ik niet eens bestond. Ik heb mijn eigen waardigheid, hoor ! En dat kan men van jou niet zeggen.

LOUIS : Ik kan toch moeilijk mijn vader gaan vertellen dat ik Inès niet mag meebrengen, om jou te sparen !

JACINTHE : Neen, maar je kan je kakmadam zélf vragen niet naar hier te komen om mij te sparen.

LOUIS : Ik wist niet dat je zoveel humor had. Je hebt dat altijd voor me verborgen gehouden !

JACINTHE : 't Is ook 't enige. Al de rest heb je al gezien. Nou, als jij er niet de moed toe hebt, dan zal ik eens een hartig woordje spreken met die maagd van jou.

LOUIS : Chantage ?

JACINTHE : En nu nog beledigingen op de koop toe ! Dat ontbrak er nog aan ! Affronten en vernederingen ! Ik moet de kelk tot op de bodem ledigen !

LOUIS : Vind je niet dat je er nu een schepje bij doet ?

JACINTHE : Je hebt gelijk. Maar vanaf vandaag wordt het een schepje minder. Om te beginnen zou ik graag de sleutel van mijn kamer terug krijgen, en die 2.500 fr. die ik je heb geleend.

LOUIS : Maar, je weet toch dat ik ze zal teruggeven.

JACINTHE : Ja ? Als je zult getrouwd zijn met de Spaanse prinses, zeker ?

LOUIS : (verbijsterd) De Spaanse prinses ?

JACINTHE : Inès ! Wel ja, dat is toch duidelijk de naam van een Spaanse prinses.

LOUIS : En Jacinthe ? Is dat ook niet gezocht ?

JACINTHE : Maar een natuurlijker naam bestaat er niet. Jacinthe is de naam van een bloempje.

LOUIS : Ja, dat bloempje van jou... Enfin ! Hoor eens even, we hebben elkaar nooit iets gezworen, nooit iets beloofd. Je wist heel goed dat ik op 'n goeie keer...

JACINTHE : Op een slechte keer !

LOUIS : Dat ik op een goeie keer zou trouwen. Ik heb er nooit een geheim van gemaakt dat ik op Inès verliefd was.

JACINTHE : Zeg liever dat zij op jou verliefd is. En als ik nu ook eens op jou verliefd was ? Heb je daar nooit aan gedacht ?

LOUIS : Jacinthe, ik hou erg veel van jou, je bent een schat van een kind, maar wie zal er geloven dat jij op mij verliefd bent ?

JACINTHE : Jij ! (pauze) We kunnen elkaar toch blijven ontmoeten ?

LOUIS : Ik vrees van niet. Ik zou gegeneerd zijn. Inès is zeer jaloers !

JACINTHE : En als ik nu ook eens jaloers was ? Daar heb je zeker niet aan gedacht ? Jullie mannen zijn toch verdomde smeerlappen. Als een vrouw je in de weg staat, dan stuur je ze wandelen, zoals een huisknecht. En dan nog ! Een huisknecht krijgt tenminste zijn vooropzeg. (pauze) Ik zal dus iemand anders moeten zoeken, je op-

volger.

LOUIS : Dat is geen probleem. Voor een mooi kind als jij is de aflossing verzekerd.

JACINTHE : Je zou me minstens toch de tijd moeten gunnen om met mijn gevoelens in het reine te komen.

LOUIS : Jacinthe, wees nu eens redelijk. Van mijn kant zou het toch niet eerlijk zijn je te blijven ontmoeten.

JACINTHE : Je vindt het eerlijker mij te laten vallen... Kom, kom, sta daar niet zo beteuterd ! Ik beloof je geen roet in het eten te gooien.

LOUIS : Merci ! Maar in elk geval mijn felicitaties. Je bent er fantastisch op vooruit gegaan.

JACINTHE : Vind je ?

LOUIS : Ja ! Niet te geloven. En voor iemand die amper zes maanden geleden vanuit zijn godvergeten boeredorp naar hier is overgewaaid.

JACINTHE : Stockholm, noem je dat een boeredorp ?

LOUIS : Ah, je weet toch wat dat is : een boeredorp ?

JACINTHE : Ergens een verloren gat ? Is het dat ?

LOUIS : Je bent er verbazend op vooruitgegaan. Ik heb het je al gezegd. Ik moet toegeven dat ik er voor een deel voor verantwoordelijk ben, en dat verheugt me.

JACINTHE : En nu moet ik zeker merci zeggen ?

LOUIS : Neen, maar geef toe dat mijn methode niet zo slecht was.

JACINTHE : Wel, je mag die methode van jou gerust in de kast stoppen. Van nu af aan ga ik ze op mijn eentje toepassen. Ik word dan een autodi... di...

LOUIS : dacte.

JACINTHE : Zie je wel. Er valt nog veel te leren. Ik ben nog niet helemaal klaargestoomd om mijn entrée te doen, in de wereld, en nog niet wél genoeg om met jou te trouwen. Maar kom, maak je geen zorgen. Ik zei het zomaar, om je gezicht eens te zien. Ik ben niet van gisteren. De dochter van een simpele stadsbediende uit Stockholm kan tóch niet trouwen met de zoon van een Franse député, een toekomstig minister, misschien een toekomstig president van de Franse Republiek.

LOUIS : (lachend) Ga dat maar eens aan papa vertellen, hij zal in de wolken zijn.

JACINTHE : En daarbij, ik heb andere plannen... Ik heb in elk geval

goed begrepen dat je zult trouwen met de dochter van een rijke bouwpromotor, en dat zoiets voor een pas afgestudeerd architect een buitenkans is.

LOUIS : Dat is nogal venijnig, maar je hebt gelijk. Ik herhaal je niettemin dat ik op Inès verliefd ben.

JACINTHE : Zoals ik dus zei : twee vliegen in één klap.

2° Scène

(Albert komt binnen. Hij is een man van rond de vijftig. Hij heeft stijl en charme, en is zeer levendig. Gekleed met klasse. Hij draagt het roset van de Légion d'Honneur)

ALBERT : (die de laatste repliek heeft gehoord) Ja, op voorwaarde dat men een beetje stroop gebruikt.

JACINTHE : Dat is ook mijn mening.

LOUIS : Ben je al terug ?

ALBERT : Ja, ik heb een afspraak met een Amerikaan die me om een privé-onderhoud vroeg... Je zou er goed aan doen wat meer naar Jacinthe te luisteren. Ik vind dat haar opinies over de dingen en de mensen, de laatste tijd zeer persoonlijk en gefundeerd zijn en zeker getuigen van gezond verstand.

JACINTHE : (langs haar neus weg, tot Louis) Steek het in je zakken.

LOUIS : Precies wat ik daarnet zei. Ik vroeg haar trouwens naar haar mening.

ALBERT : Waarover ?

LOUIS : Over wie ? Over Inès !

ALBERT : (tot Jacinthe) Interessant ! En het verdict ?

JACINTHE : Het is delikaat. Ik had nog niet de eer met haar een lang gesprek te hebben, zo af en toe een paar woordjes. Meer niet. Op het eerste gezicht vind ik haar eerder aangenaam, er gaat van haar een zekere sympathie uit, en dat is des te meer te appreciëren, als we zien hoeveel moeite het haar kost. Ze bezit een zekere ontwikkeling, maar er valt dan nog te zien wat daarvan overschiet als we een beetje vernis wegkrabben. Intelligent is ze ook, maar waarschijnlijk in beperkte mate. Een schoon kind, maar supergesofisticeerd. En wat betreft...

ALBERT : Goed. Het palmares is al lang genoeg, Jacinthe. Wat is er met jou gebeurd ?

LOUIS : (die naar de bibliotheek wijst) Ze heeft alles gelezen !

ALBERT : En alles onthouden ? Ik moet voor jou warempel een andere carrière zoeken in verhouding tot je nieuwe capaciteiten.

LOUIS : Aan de Bibliotheek van het Museum voor Schone Kunsten.

ALBERT : (strenger) Dat soort humor gaat er bij mij niet in. Je zou beter wat meer waardering opbrengen voor de veranderingen die we bij dat kind vaststellen, en ook wat meer bewondering tonen voor haar inspanningen. (hij doet alsof hij een redevoering houdt) In deze tijd waar alle initiatief in de kiem gesmoord wordt, waar helaas alle inspanningen in de grond worden geboord, waar iedere persoonlijke visie wordt belachelijk gemaakt, is het een hart onder de riem te mogen vaststellen dat er nog mensen bestaan, die...

LOUIS : (die hem vriendelijk onderbreekt) Papa, je bent hier niet in het parlement.

ALBERT : Inderdaad, de macht der gewoonte. Jacinthje, ik feliciteer je.

JACINTHE : Mag ik nu gaan ?

ALBERT : Ik wou het je net vragen. (Jacinthe gaat af)

3° SCÈNE

ALBERT : Beste jongen, 't is voor mekaar. Alles is geregeld.

LOUIS : Wat ?

ALBERT : Maar, enfin, wat een vraag ! Ons huwelijk, wat anders ? We kunnen allebei dezelfde dag trouwen. Je ziet dat het toch tot iets dient volksvertegenwoordiger te zijn. Al is het dan nog van de oppositie. Maar 't is niet van een leien dakje gelopen. Enfin, het is het resultaat dat telt. Blijft nu alleen nog de datum vast te leggen.

LOUIS : We hadden toch gezegd over een maand.

ALBERT : Wel, blijft dan alleen de dag. Dat wordt een hele belevenis, een vader en een zoon die dezelfde dag trouwen. Je moet toegeven dat zoiets niet dikwijls voorvalt.

LOUIS : Geef toe dat het je imago goed zal van pas komen, en dat je meteen een bom geld zal uitsparen. Je wordt ooit nog Minister van Financiën. Jacinthe ziet je zelfs al als President van de Republiek.

ALBERT : Echt ? Dat kind is verbazend... Weet je dat ik deze maand weer twee punten vooruit ben in de opiniepeilingen ? Zie je, vroeg of laat moet je ook in de politiek gaan. Ik heb de indruk dat je ervoor in de wieg bent gelegd.

LOUIS : Die roeping voel ik niet. Wellicht gebrek aan ambitie.

ALBERT : Als men de ambitie heeft zijn land te dienen...

LOUIS : Nee, pa, met heel Parijs, maar niet met mij, hoor ! Om nu even terug te komen op de datum van ons huwelijk, me dunkt dat je toch op zijn minst Mathilde moet consulteren. Zij heeft toch ook iets in de pap te brokken.

ALBERT : Dat is het minste van haar zorgen. Van 't moment dat ze maar met mij kan trouwen.

LOUIS : (lachend) Wat een pretentie. Als ze je moest horen ! Maar, ja, 't is inderdaad zo, dat ze daar al twintig jaar op wacht.

ALBERT : Vijfentwintig of meer zelfs ! Ze was al op mij verliefd nog vóór ik met je moeder trouwde.

LOUIS : En jij niet ?

ALBERT : Best mogelijk dat ik toen ook al op haar verliefd was, maar 't is met je moeder dat ik getrouwd ben. En met Mathilde trouwen, daar had ik nooit aan gedacht.

LOUIS : Maar je kreeg intussen ruimschoots de tijd er wél aan te denken, sedert mama verdwenen is. Kom, geef toe, dat huwelijk is alleen nog een formaliteit, meer niet.

ALBERT : Je weet het even goed als ik. Nu jouw huwelijk aangekondigd is, heeft ze van de situatie geprofiteerd om me tegen de muur te zetten. Wat kan ik anders doen dan toegeven ?

LOUIS : Je schijnt weinig enthousiast.

ALBERT : Ik voel me goed. Ik hou van Mathilde. Ze is aanbiddelijk. Maar ik ben gewoon alleen te leven. Ik zal een heel andere levensstijl moeten aannemen, en ik vraag me af of dat niet zwaar zal zijn op mijn leeftijd.

LOUIS : Sinds mama verdwenen is, heeft ze wel geprobeerd hier haar tenten op te slaan.

ALBERT : Ja, natuurlijk. Ik was immers een zeer kwetsbare prooi, maar ik heb zolang mogelijk tegenstand geboden. Dat was niet altijd makkelijk. Je kent haar !

LOUIS : Waarom liet je haar niet haar gang gaan ?

ALBERT : Met het risico dat Marie-Louise op zekere dag weer zou opdagen ! Vergeet niet dat het Tribunaal haar pas verleden jaar officieel vermist heeft verklaard.

LOUIS : Papa, ik heb je nooit veel vragen gesteld over mama, want ik voelde dat je 't niet graag had, maar vandaag...

ALBERT : Ja, het is inderdaad een onderwerp dat ik altijd heb vermeden. Je was toen nog te klein, en later...

LOUIS : Was ik te groot.

ALBERT : Ja, zo is het ongeveer. Alles bij mekaar heb ik toch maar zeven jaar met haar gewoond. Twee jaar vóór je geboorte, en dan nog vijf jaar... Dat is allemaal nog zo dichtbij, en tevens ook zo lang geleden. Ik slaag er zelfs niet in, als ik de ogen dicht doe, haar weer vóór me te zien, haar gelaatstrekken te onderscheiden. 't Is net of ze ergens in de mist zweeft. Mijn herinneringen zijn wazig. En daarbij, in die tijd maakte ik mijn debuut in de politiek, en dat nam me 24 op 24 uur in beslag.

LOUIS : Er is nog niet veel veranderd.

ALBERT : (lachend) Je hebt gelijk.

LOUIS : Waren jullie zeer aan elkaar gehecht ?

ALBERT : We waren verliefd.

LOUIS : Zonder mij, zouden jullie getrouwd zijn ?

ALBERT : Zeker niet ! Ze wou van geen trouwen weten.

LOUIS : Waarom niet ? Jullie hielden toch van elkaar?

ALBERT : Weet ik niet. Je kreeg er soms geen hoogte van. Ze had bepaalde facetten waarvoor ik nooit enige verklaring heb gevonden. Hoe wil je dan dat ik die nu vind. En daarbij, de feiten zijn verjaard. Ik wil je gerust bekennen dat ik me nu nog afvraag of wij, op fysisch vlak, wel bij elkaar pasten.

LOUIS : Ze was dus de gepaste niet.

ALBERT : Zoals je zegt.

LOUIS : Ja, ik heb inderdaad nooit geweten dat je een liaison had, behalve dan met Mathilde. Misschien is het daardoor dat het met mama niet heeft geklikt. Heb jij je nooit die vraag gesteld ?

ALBERT : Ik ben normaal gebouwd, zeg !

LOUIS : Dat volstaat niet.

ALBERT : In mijn jeugd was er van verlovingscursussen en van lessen in sexuele opvoeding weliswaar geen sprake, maar ik weet toch hoe de vork aan de steel zit, en zonder daarom de primus te zijn, is men over mij toch tevreden. Ik heb eens een steekproef gehouden en ik verzeker je dat het resultaat behoorlijk was : meer dan 50 % van de dames waren bevredigd, of min of meer bevredigd.

LOUIS : Maar daar had ik het niet over !

ALBERT : Maar 't is toch dat wat je me liet verstaan.

LOUIS : Ik probeerde je te begrijpen, dat is alles ! Waarom heb je me nooit de verdwijning van mama verklaard ?

ALBERT : Omdat ze onverklaarbaar gebleven is. Marie-Louise is zo opeens verdwenen, zonder boe noch ba. Ik verzeker je dat ik hemel en aarde heb verzet om haar te vinden. Zonder het minste resultaat... Ze is opeens van de aardbol weggeveegd.

LOUIS : Ze werkte bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken, is het niet ?

ALBERT : Ja, ze was er de privé-secretaresse van de politieke directeur, belast met de relaties met Oostbloklanden. Op zekere dag is ze 's morgens normaal naar haar bureau vertrokken en men heeft haar nooit meer weergezien.

LOUIS : En is ze op haar bureau aangekomen ?

ALBERT : Neen. Daar zitten ze ook nog te wachten, net zoals ik. Of liever, ze zijn het beu te wachten, ook zoals ik. Alle mogelijkheden werden overwogen : accident, ontvoering, vlucht, geheugenverlies... niet het minste resultaat.

LOUIS : Ongelooflijk ! En hoe was ze met mij, toen ik nog een baby was ?

ALBERT : Vol attenties. Maar op haar hoede. Altijd bang dat je iets zou overkomen. En nog elke dag dolgelukkig moeder te zijn, en dan nog van een jongen. Ze zat er zo mee in, dat het een meisje zou zijn ! We moesten erom lachen, Mathilde en ik ! Tiens, je zou er goed aan doen er eens met haar over te praten. Vrouwen onthouden veel beter dan mannen de kleine feitjes, de details van het dagelijkse leven.

LOUIS : Konden ze goed met elkaar opschieten ?

ALBERT : Boezemvriendinnen ! Twee handen op één buik. Het is door Mathilde dat ik je moeder heb leren kennen.

4° Scène

JACINTHE : (die binnenkomt nadat ze heeft geklopt) Mijnheer, er is een kolonel die u wenst te spreken.

ALBERT : Een kolonel !

JACINTHE : Ja, een Amerikaanse kolonel. Hier is zijn kaartje.

ALBERT : (die leest) Franck J. Harder. Het is die afspraak waarover ik het daarnet had. Waarschijnlijk in verband met die vergadering die volgende week doorgaat, nog vóór de conferentie van de UNESCO.

JACINTHE : (tot Louis) Juffrouw Inès Marques Miranda is er ook.
Ze wacht op jou.

LOUIS : Waar is ze ?

JACINTHE : In zeer genanimeerd gesprek met de kolonel. Ons Carmencitaatje wordt ongeduldig.

LOUIS : (gaat weg) Tot straks, pa !

5° Scène

(Jacinthe wil weggaan om de kolonel te halen. Albert houdt haar tegen, neemt haar bij haar taille, en kust haar in de hals, precies zoals Louis daarstraks. Zij keert zich om en geeft hem op haar beurt een kus.)

ALBERT : Klein monster ! Pas op ! Je bent onvoorzichtig. Louis zal het wel eens verdacht vinden dat ik met jou zo inschikkelijk ben.

JACINTHE : Hij is volkomen in beslag genomen door zijn verloofde. Dat is wat anders dan jij !

ALBERT : En dat ergert je ?

JACINTHE : Neen, het doet me plezier ! Ik heb je toch nooit gezegd dat je een supermens bent ?

ALBERT : Neen, maar 't is nog niet te laat.

JACINTHE : Je hebt weer twee punten bij in de opiniepeilingen.

ALBERT : Ha, heb je dat ook gezien ? Je bent een schat !

JACINTHE : Dat maakt nu al 4 % sinds het begin van het jaar.

ALBERT : Ik klim, ik klim...

JACINTHE : Ja, inderdaad.

ALBERT : En jij, volg je nog altijd even ernstig je cursussen ?

JACINTHE : 't Schijnt dat ik uitzonderlijk begaafd ben en fantastisch vooruit ga.

ALBERT : Verwondert me niets ! En je Engels ?

JACINTHE : Shakespeare's language has no secret for me !

ALBERT : Bravo ! (hij geeft haar een envelop) Hier, dat is voor jou.

JACINTHE : (neemt de omslag niet) Als het een afscheidscadeau is, geen sprake van.

ALBERT : Wie sprak je over een afscheid ?

JACINTHE : 'k Was al bang.

ALBERT : Wees gerust. Tussen ons zal er niets veranderen... tenzij je niet meer akkoord gaat.

JACINTHE : Maar natuurlijk ga ik akkoord, schattebout. (ze neemt de

envelop) Als het zo is, neem ik het. En des te meer nog dat ik centen heb geleend aan een vriend.

ALBERT : Zeg me eens, wat denk jij van Mathilde ?

JACINTHE : 't Zal niet alle dagen kermis zijn, maar enfin, ik ben er ook nog.

ALBERT : Voor mij word je dan "de rust van de dappere krijger".

JACINTHE : Nu je 't over een krijger hebt, vergeet niet dat er één staat te wachten.

ALBERT : Ja, 't is waar ook. Laat het Amerikaans Leger binnen.

JACINTHE : (saluerend) Tot uw orders ! (ze is weg. Albert opent de bibliotheek en neemt er een dossier "UNESCO")

6° Scène

(Jacinthe leidt de kolonel binnen. Een man van rond de vijftig. Hij spreekt zonder accent.)

KOLONEL : Kolonel Franck J. Harder. Afgevaardigde der Verenigde Naties bij de Permanente Commissie van de Mensenrechten in de UNESCO.

ALBERT : Albert Lamart, député, afgevaardigde bij dezelfde commissie. Gaat u zitten, kolonel.

KOLONEL : Ik dank u voor dit privé-onderhoud dat u mij hebt toegestaan.

ALBERT : Geen dank. U neemt dus deel aan de werkzaamheden in verband met het nieuwe handvest over de rechten van de mens ?

KOLONEL : Inderdaad. Ik heb van mijn regering zeer precieze instructies gekregen. Ik wens te weten of Frankrijk ons zal volgen in de voorlopige stemming.

ALBERT : Vergis ik mij, als ik denk dat u zinspeelt op de motie die zal ingediend worden, om de Afrikaanse landen die aan slavenhandel doen, de toegang tot de Conferentie te ontzeggen ?

KOLONEL : Beste mijnheer Lamart, het is een genoegen met u te onderhandelen.

ALBERT : Ik denk dat uw tijd even kostbaar is als de mijne. Ik kan u dus geruststellen. U mag op onze steun rekenen.

KOLONEL : U weet hoezeer privé gesprekken ons toelaten tijd te winnen. Langs officiële weg had het een week geduurd om tot dezelfde resultaten te komen.

ALBERT : En dan nog ! Hier gaat het pas om coulissestrategie. We kunnen nadien het onderwerp tot in de details uitdiepen.

KOLONEL : Ik zie dat u een man bent met orde. Uw dossier is reeds klaar !

ALBERT : Dat is wel het minste dat ik kan doen.

KOLONEL : Denk dat maar niet. Uw confraters geven blijk van veel oppervlakkigheid en voor de materiële zaken verlaten ze zich op hun secretaressen. "De orde die heerst in de materiële zaken wijst er voldoende op, dat deze geschapen werden door een sterke, intelligente wil". (pauze) Het is een citaat.

ALBERT : (verrast) Dat weet ik. Ik ben zeker dat ik dit al gehoord heb. Maar wanneer ?... Het doet me denken aan iets, maar wat... Wat mij stoort is dat het niet alledaags is, en ook niet makkelijk te onthouden.

KOLONEL : Als men een goed geheugen heeft.

ALBERT : U verbaast me, kolonel, u spreekt zonder enig accent.

KOLONEL : Dat hoeft u niet te verbazen. Ik werd in uw land opgevoed, en heb er een groot deel van mijn jeugd doorgebracht.

ALBERT : Nu begrijp ik het.

KOLONEL : U bezit een mooie flat. Ik ben naar hier gekomen voor een betrekkelijk lange periode, gezien mijn opdracht. Ik zal dus genoodzaakt zijn een woning te zoeken. Momenteel logeer ik in een hotel. Woont u hier al lang ?

ALBERT : (verbluft) Ongeveer vijfentwintig jaar. Sinds mijn huwelijk.

KOLONEL : (terwijl hij naar een foto kijkt) Uw vrouw ?

ALBERT : Ja.

KOLONEL : Het strand van Deauville, nietwaar ?

ALBERT : (die ook naar de foto kijkt) Hoe kan u 't herkennen ? Het is een strand zoals ieder strand en de foto is niet zo best.

KOLONEL : Ja, inderdaad, die is nogal troebel.

ALBERT : Dat komt door de zon. En mijn vrouw had ook bewogen. Ze had er een hekel aan te worden gefotografeerd.

KOLONEL : Ze had... ? Bent u gescheiden ?

ALBERT : Weduwnaar.

KOLONEL : Pardon.

ALBERT : Hoor eens, kolonel, ik voel me gevleid door die plotse interessen van u, maar...

KOLONEL : Pardon, pardon. Ik ben onverbeterlijk. Ziet u, wij Amerikanen, we hebben de ziekelijke neiging zo veel mogelijk details

te willen kennen van de mensen met wie we moeten samenwerken. Bij ons open kaart, we tonen ons zoals we zijn, jullie zijn meer gesloten, men zou zeggen dat de Fransen altijd iets te verbergen hebben.

ALBERT : (lachend) O, wat mij betreft, ik zweer u dat ik niets te verbergen heb.

KOLONEL : Daar ben ik van overtuigd.

ALBERT : Kolonel, ik moet zeggen dat u mij verrast.

KOLONEL : Wacht tot u me beter kent. U zult zien dat ik een onge-
woon iemand ben.

ALBERT : Wenst u iets te drinken ? (hij gaat naar de bar)

KOLONEL : Graag. Als u een Picon-Grenadine hebt ? (pauze. Hij ziet dat Albert hem met wijdopen mond aanstaart.) Heb ik iets onbetamelijks gezegd ?

ALBERT : Iets ongewoons, ja. Die drank is al lang uit de mode.

KOLONEL : Jammer. Ik lust het erg graag... en doet me denken aan vroeger.

ALBERT : Eigenaardig genoeg, mij ook.

KOLONEL : Aangename dingen ?

ALBERT : (afwimpelend) Herinneringen. Oh, ik kan het u jammer genoeg niet schenken.

KOLONEL : Ook goed, dan maar een beetje water... met veel whisky.. zonder ijs.

ALBERT : (terwijl hij inschenkt) Als we nu eens tot het onderwerp kwamen dat ons beiden aanbelangt, ik heb straks nog een rendez-vous.

KOLONEL : Ik ben onvergeeflijk. Ja, ik heb natuurlijk al de tijd. Maar zeg eens, onder ons, vindt u dat nuttig, die commissie voor de mensenrechten ? Terwijl die rechten overal toch met voeten worden getreden ?

ALBERT : Vermits we akkoord gaan over het essentiële, moeten we onze violen gelijk stemmen.

KOLONEL : Weet u dat u er goed zou uitzien met een snor ?

ALBERT : (die meer en meer voet verliest) Nee, toch !?

KOLONEL : Het zou u goed staan. Kijk op die foto. U had er toen een ?

ALBERT : Ja. Hoor eens, kolonel, als u niet gekomen bent om over de conferentie te spreken, of, als die conferentie alleen maar een voorwendsel is, zeg het mij dan meteen, dan winnen we tijd.

KOLONEL : Hoe komt u daarbij ?

ALBERT : Al die vragen, en allusies wat mij betreft.

KOLONEL : Ik ben wel degelijk door de Verenigde Staten afgevaardigd bij de UNESCO.

ALBERT : Dan zie ik niet goed in...

KOLONEL : Dat komt wel. Ik heb alles in 't werk gesteld om die benoeming te bekomen, en naar Parijs te komen om...

ALBERT : ... mij te ontmoeten !!...

KOLONEL : Ja. Inderdaad. (pauze)

ALBERT : (zelfgenoegzaam) Ik weet dat mijn naam een tijd naar voor werd geschoven voor het voorzitterschap van de Europese Assemblée, en dat mijn vrienden zeer geïnteresseerd door mijn uiteenzetting over de slavernij in de wereld...

KOLONEL : (die hem onderbreekt) Het spijt me u teleur te stellen, maar de politiek heeft er niets mee te maken.

ALBERT : Wat dan wel ??... Heeft iemand u naar Parijs gestuurd ?

KOLONEL : In zekere zin, ja.

ALBERT : Daarstraks reeds, het citaat, het aperitief, Deauville, die bedekte toespelingen...

KOLONEL : U bent op het goede spoor.

ALBERT : Betreft het mijn vrouw ?

KOLONEL : Ja.

ALBERT : Iets wat met haar verband houdt en dat u me moet laten weten ?

KOLONEL : Inderdaad. We weten nu de waarheid wat betreft...

ALBERT : Haar vertrek, haar verdwijning ?

KOLONEL : Uw vrouw was secretaresse bij Buitenlandse Zaken, maar ze vertaalde ook documenten voor de Franse militaire attaché te Budapest. Was u hiervan op de hoogte ?

ALBERT : Ze had er me vaag iets over verteld.

KOLONEL : Heeft ze u ook verteld dat ze bij gelegenheid wel eens een dienst bewees aan de agenten van de contra-spionage ?

ALBERT : Ik heb het min of meer vermoed.

KOLONEL : Op die manier is ze in een wespennest terecht gekomen. Ze wist te véél, en ook de tegenpartij was hiervan op de hoogte ! Men heeft dan beslist haar uit te schakelen.

ALBERT : Dat is het dus !... Een ongelukkige spionage-affaire.

KOLONEL : Meer niet. Wat haar is overkomen is zeer courant in dat wereldje.